

Kısa Öykü Yarışması 2. si

Fehmi SALIK

Rumuz : İmbat

ŞEYDA

Lise2. sınıf öğrencisiydi; adı ‘şeyda’ydı. Bingöl’ün Karlıova ilçesinden gelmişlerdi İzmir’e beş çocuklu bir ailenin baştan üçüncüsüydü. Çiğli’nin Maltepe semtinde bir gecekondudaki kirada oturuyorlardı. Bir önceki sınıfı Karlıova’da okumuştı.

Yeni okulunda öceleri ona değişik gözle bakan arkadaşları, bir süre sonra bu sarışın kızın yöresinde fir dönmeye başladı.

Şeyda’yı arkadaşlarından ayıran bazı özellikleri vardı: ağırbaşlıydı; yaşından büyük gösteren tavırlar sergiliyordu. Dinlemesini biliyor, yerinde ve zamanında konuşuyordu. En belirgin özelliği, çok okuması’ydı. Arkadaşları birbirleriyle şakalaşırken, süslenmeye yarayan kozmatik maddelerden söz ederken, tv sanatçılarının giyinişlerinden örnekler verirken, o hep ders dışı kitaplarla ilgilenirdi. Ona soru sorulduğunda cevap verirdi ancak. Söylediklerinde eğilip/bükülme, kem küm kesinlikle olmazdı. Ağzından çıkan, inandırıcı ve doyurucuydu. Görüşleri, yargıtay’dan çıkan son karar gibi kabul görürdü. Yaşının ve sınıfının düzeyinde okumadığı kitap kalmamıştı. Babasının verdiği okul harçlıklarını biriktirir, Karlıova’nın tek kitapçısı tekin Koroğlu’nun kasasına yatırırdı. İzmir’e geldiklerinde de ilk işi, kaydolduğu okulun yanındaki kitapçıyı tanımak oldu.

Dükkanın vitrini, onun aynasıydı artık.

O, Maltepe’ye geldikten sonra buradaki kitapçının da kısmeti açıldı.

Ana arıya benziyordu şeyda; öğrenciler onun ardında oğldayıp duruyordu.

Bir Cuma günüydü. ‘din Kültürü ve Ahlak Bilgisi’ dersindeydiler. İçeriye yine her günkü tavrıyla ‘selamünaleyküm’ girdi. Din dersi öğretmeniydi bu. Ona bu adı, öğrenciler takmıştı.

Badem bıyıklı, en az beş numara derece gözlüklü, Abdulhamit burunlu, seyrek sarı dişli, bol paça pantolonlu bu adam, sınıfa her girdiğinde !günaydın’yerine ‘selamünaleyküm’ derdi. Doğru öğretmen kürsüsüne geçer, yoklamadan önce kibleye döner, saygı duruşunda bulunur gibi elini sağına / soluna yapıştırır, sessizce bir şeyler mırıldanırdı. Öğrencilerde o zaman birbirlerinin kulağına eğilir, ‘Yine duaya başladı,’ derlerdi.

Şeyda’nın oturduğu sıra, pencere kenarında, öğretmen kürsüsüne yakındı.

Selamünaleyküm, kürsüden inip öğrencilerin arasında dersi anlatmaya başladığında kendisine göre sağı kullanırdı hep. Sağdan inen öğretmen, ilkin şeyda’nın oturduğu sırayla karşılaşırdı.

Öğretmenin huyuydu artık: sınıfa girerken,sınıftan çıkarken ilkin sağ ayağını atardı. Evlilik yüzüğü sağ elinin parmağındaydı. Saati sağ bileğinde, ilahiyat fakültesi

rozeti de ceketinin sağ yakasına takılıydı.

O gün kürsüden inen selamünaleyküm n gözleri, Şeyda'nın masasındaki Abdülbaki Gölpınarlı'nın hazırladığı pir sultan kitabına saplandı.

Selamünaleyküm uzandı aldı kitabı sıradan.

“kimin bu?”

Şeyda ayağa kalktı.

“Benim ğretmenim.”

“Alevimisin sen?”

“Alevi'yim.” Dedi Şeyda.

Selamünaleyküm, sağ elinde tuttuğu kitabı, sol eline vura vura konuğu:

“Bak kızım, bunları okumanın sırası değil Şimdi. Ders kitabında yazılan duaları ezberle. Dinimizin emrettiği vecibeleri yerine getir. Namazını kıl, orucunu tut. Bir Müslüman'a yakığer gibi giyin. Őimdilik bu yeter sana.

Şeyda, Müslümanlık parmağını selamünaleyküm'n gözüne sokar gibi uzattı.

“Tahtaya kalkabilir miyim ğretmenim? Arkadağerım bir suğuymuğuım gibi bakıyorlar bana. Aleviliğin ne olduğuunu onlara anlatmak istiyorum.”

Selamünaleyküm, geğuırtmek istedi:

“ Őu an zamanımız çok az; ilerde dinleyelim seni.”

Sınıfın tümü szleğuımeesine:

“ Őim-di!... Őim-di! Diye tempo tuttu.

Selamünaleyküm, çaresiz kaldı; Şeyda'yı buyur etti tahtaya; kendiside kürsüsüne geğuip oturdu.

ğretmenini ve arkadaşlarını selamlayan Şeyda, ebadı büyük ikinci bir kitap daha çıkardı çantasından; önce Pir Sultan abdal'ı sınıfa tuttu.

“içinizde okuyanlar bilir; Pir Sultan abdal, halk Őiirimizin ‘ büyükleri’nden biridir. Edebiyat kitaplarımızda yeterince yer verilmemiğu Őairlerimize.bu yiğit Őair, sazını tüfek,sözlerini kurđuun edip haksızın, ezenin, smrenin üstüne korkusuzca saldırmığu; bu uğurda boynunu Cellat ın kemendine çekinmeden uzatmığuır. Pir Sultan Abdal, alevi kökenli bir Őairdir...”

Sınıfta sinek usa vızılıtsı rahat iğuitilirdi.

Şeyda bu kez ikinci kitabı havaya kaldırdı.

“Arkadağer, ‘Hacıbektağu 2004’ adlı bu kitap, Hacıbektağu Belediyesi'nce hazırlanan, Hacıbektağu'la ilgili etkinlikleri içermektedir.Aleviliğin ikizi olan Bektağuilik,

Hacıbektağu öğretisiyle anlam kazanır. Ben burada tarihsel geliğuim üzerinde durmayacağım. İsteyene kitabı veririm; yeterince kazanım elde edebilir; ancak, Őunları söylemeden de susmayacağım;

Bu güzel öğreti, aklın ürünüdür; gerçeğin ta kendisidir. Saygıdeğer öğretmenimiz beni bağışlasın: yüzüğü sağ elin parmağına takmakla, saati sağ elin bileğine geçirmekle, kapıdan çıkarken ya da içeri girerken illede sağ ayağı kullanmakla, rozetimizi ceketimizin sağ yakasına takmakla, anlamını bilmediğimiz duaları, öz dilimizin dışında bir dille ezberlemeye çalışmakla ne işimiz rast gider, ne de yapılan yanlışlıklar düzelir.

Biz, ‘ öte dünya’dan korktuğumuz için namaz kılmayız; ‘ cennete gitmek için’ oruç tutmayız. İşlenen suçun, aç kakmakla, namaz kılmakla bağışlanacağına inanmayız. İnsana inanırız bir; bilime inanırız. Edison’u, Arşimet’i, gelmiş/ geçmiş tüm bilim adamlarını baş tacı yaparız. Irk, renk, cins, inanç ayrılığı yoktur bizde. Birer hoşgörü evidir gönlümüz. Kin, küfür, incitmek, kırmak sözlüğümüzde bulunmaz bizim. Barışın, sevginin gülleri açar bahçemizde. İşte bende bu güzel bahçenin genç fidanlarından biriyim.”

Şeyda, son tümceyi noktaladığında göz ucuyla şöyle bir selamünaleyküm’e baktı.

Adam, alnında biriken ter damlalarını silmeye çalışıyordu.

O an, arkadan bir parmak kalktı. Şeyda’nın mahallesinde oturan bir erkek arkadaşıydı.

“Güzel bir ders oldu değerli öğretmenim? Aleviliğin ne olduğunu anladık şimdi...”

selamünaleyküm’den çıt çıkmadı.

Tam bu zaman işte dersten çık zili çaldı.

Neye uğradığını bilmeyen öğretmen, kapıdan çıkarken ayaklarından sağ mı, solu mu önce atsın diye o an tökezledi; neyse, düşmeden çıktı kapıdan.